

krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 15. května 1931, pokud napadla rozsudek ve výroku o podmíněném odsouzení. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Včas opovězené a provedené odvolání veřejného obžalobce odporuje výroku napadeného rozsudku, že se trest obžalovanému podmíněně odkládá se zkušební dobou dvou let. Uplatňujíc jen, že jest podmíněný odklad výkonu trestu podle § 2 zákona č. 562/1919 vyloučen, an byl obžalovaný rozsudkem krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 7. prosince 1926 odsouzen pro zločin krádeže, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a od výkonu tohoto trestu neuplynulo ještě 10 let, a vytýkajíc takto rozsudku jen porušení velícího předpisu, je tato část opravného prostředku v pravdě zmateční stížností, arciť neodůvodněnou. Onou výtkou není po zákonu dolíčen zmatek č. 11 § 281 tr. ř., protože uplatňované skutečnosti nejsou zjištěny napadeným rozsudkem, jenž naopak — třebaže v rozporu s povšechnými poukazy ve spisech, že byl obžalovaný již trestán — předpokládá zachovalost obžalovaného. Není jí ani dolíčen zmatek podle § 281 č. 5 tr. ř., ano není uvedeno, o který výsledek hlavního přelíčení neb i jen o kterou listinu, uloženou ve spisech, jež byly po ruce nalézacímu soudu a v nichž je poukaz na nyní tvrzený předchozí trest, opírají se skutková tvrzení, jež jsou podkladem výtky. Naopak tvrzení ta opírají se výlučně o trestní lístek, který však byl soudu předložen teprve s opravným prostředkem a jehož obsah je tudíž novotou, k níž ve zrušovacím řízení přihlížeti nelze. Proto bylo v této části odvolání, správně zmateční stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 4381.

»Shromážděním« jsou nejen schůze, při jichž svolání a pořádání bylo dbáno určitých formalit, nýbrž i seskupení více osob třeba z jiné příčiny nebo náhodou na témže místě prodlévajících, použije-li kdo této příležitosti k činnosti téže povahy, jaká se vyvíjí na schůzích (shromážděních) obvyklým způsobem svolaných.

V takových případech je svolavatelem (pořadatelem) shromáždění, kdo lidi na dotčeném místě seskupené přiměje k tomu, aby, setrvávaje tam, věnovali mu pozornost, a koná shromáždění ten, kdo pak promluví k nim o té či oné věci.

Pořádání a konání shromáždění po rozumu §§ 3, 19 shrom. zák. lze spatřovati i v tom, že kdo zastavil průvod úřadem povolený a promluvil k němu, třebaže o jiných věcech než politických.

(Rozh. ze dne 1. března 1932, Zm II 259/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uh. Hra-

dišti ze dne 18. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle § 279 tr. zák. a přestupkem podle §§ 2, 19 shromažďovacího zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Při přestupku §§ 3, 19 shromažďovacího zákona nelze pojem shromáždění — jak již dovozeno v rozhodnutí čís. 4026 sb. n. s. — omeziti jen na schůze, při jichž svolání a pořádání bylo dbáno určitých formalit, nýbrž k pojmu tomu stačí seskupení více osob třebas z jiné příčiny nebo náhodou na témže místě prodlévajících, použije-li kdo této příležitosti k činnosti téže povahy, jaká se vyvíjí na schůzích (shromážděních) obvyklým způsobem svolaných. V takových případech je svolatelem (pořadatelem) shromáždění, kdo lidi na místě seskupené přiměje k tomu, by, setrvávaje tam, věnovali mu pozornost, a koná shromáždění ten, kdo pak promluví k nim o té či oné věci. To se může státi i za průvodu přeměnou průvodu (pohybujícího se davu lidí) ve shromáždění, v dav lidí setrvávajících po některou dobu (po dobu řeči určité osoby nebo rokování o určité věci) na témže místě. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že napadený rozsudek spatřuje pořádání, přesněji pořádání a konání shromáždění v tom, že stěžovatel zastavil tělocvičné jednoty, vracející se průvodem z výletišť do H., že jal se k nim mluvit a promluvil k nim předem se stránky tělocvičné a pak i v ten smysl, by pracovali (posluchači) pro rozšíření komunismu a pro posilování komunistické ideje. Nezáleží na okolnosti stížností namítané, že průvod stěžovatelem zastavený byl úřadem povolen. Třebaže zákon staví v § 3 shromažďovacího zákona co do nutnosti předchozího povolení úřadu veřejné průvody na roveň shromážděním pod širým nebem, nejsou průvody a shromážděními, nanejvýš shromážděními, konanými pod širým nebem, při naprosté různosti podstat dotčeny tytéž veřejné zájmy. Proto se otázka povolení průvodu a povolení shromáždění posuzuje s různých hledisek, a není povolení průvodu i povolením shromáždění, konaného při příležitosti průvodu, ani naopak. Lhostejné pro posouzení věci jest zjištění soudu, že druhá část řeči stěžovatelovy neměla politický obsah, ano pořádání (konání) shromáždění pod širým nebem bez předchozího vrchnostenského povolení jest trestné bez rozdílu, zda bylo na něm mluveno o věcech politického významu či jen o věcech jiných. Nezáleží ani na tom, zda stěžovatel měl na mysli pořádati shromáždění ani zda se projev stěžovatelův k průvodu stal za okolností s hlediska shromažďovacího zákona závadných a zda stěžovatel musel tyto okolnosti postřici, zda úmysl stěžovatelův směřoval k protiprávnímu pořádání (svolání) shromáždění. Případný předpoklad stěžovatelův, že zastavením úředně povoleného průvodu a promluvením k němu nesvolává (nepořádá) a nekoná shromáždění, a že k tomu není třeba zvláštního povolení úřadu, nebyl by než výronem nesprávného výkladu ustanovení § 3 cit. zák., tudíž neznalostí zákona, která podle §§ 3, 233 tr. zák. odpovědnosti a trestu nezprošťuje.